

Sama Sadat Ben Haddous 8. marts-tale

Taler

Sama Sadat Ben Haddou
Generalsekretær i Mino
Danmark

Dato

9. marts 2024

Sted

Forbrændingen, Albertslund

Omstændigheder

Talen blev holdt ved Mino Danmark og Mino Ung Vestegnens 8. marts-arrangement "Minoritetskvindernes Kampdag".

Velkommen til Minoritetskvindernes Kampdag 2024, og for første gang her på Vestegnen. Lad os starte med at give Mino Ung Vestegnen en KÆMPE hånd for at stable dette flotte event på benene. Hvor er I mega gode!

Siden 2016 har Mino Danmark markeret minoritetskvindernes kampdag, og det gør vi, fordi kvindekampen ikke er én kamp.

I Mino Danmark og i Mino Ung fællesskaberne dedikerer vi dagen til at fejre, anerkende og skabe et trygtere rum for minoritetsetniske kvinder. Gennem sårbare og fordomsfrie samtaler gives mikrofonen til at belyse alle de mange kampe, vi møder dagligt. For alt for mange kvinder i vores samfund er kampdag hverdag og vi kan ikke tale om kampdag uden at adressere den diskrimination og racisme, som minoritetskvinder oplever i vores samfund.

Etniske smerter, ulige adgang til arbejdsmarkedet, hvor vi ved, at kvinder med tørklæde skal sende 60 % flere ansøgninger for overhovedet at komme i betragtning, sexismen, osv.

Derfor bruges dagen til at sætte et skarpt fokus på den ulighed og stigmatisering, vi møder, og til at møde nogle af de mange inspirerende forbilleder og fantastiske stemmer, der også eksisterer, men sjældent får taletid hverken politisk eller i medierne.

Nu står jeg her i dag, på en scene, med en mikrofon, så det er også mit ansvar som kvinde at råbe højt om vores søstre ud over vores lands grænser, for vi kan

ikke tale om solidaritet uden at nævne vores søstre i Gaza, som lige nu gennemgår kejsersnit uden bedøvelse, og for den ekstreme uretfærdighed kvinder og piger lever under et ubegribeligt folkemord. Vi må og skal råbe højt for vores medsøstre, også uden for landets grænser, for ingen kvinder er frie, før alle kvinder er frie.

Det er mig en ekstra stor ære at stå på scenen i dag på Vestegnen, fordi jeg selv er opvokset her. Jeg har boet i Brøndby Strand siden min familie og jeg fik asyl i Danmark, tilbage i ca. 1994, og jeg bor nu i Vallensbæk med min mand og to børn. At komme fra Vestegnen er forbundet med stereotyper og stigmatisering, som de fleste af os, der er fra Vestegnen, kan genkende og også gennem livet er blevet konfronteret med. Jeg har selv oplevet som barn at have haft den fedeste barndom. I gårdene i Brøndby Strand, aflukket fra verden og uvidende om de fortællinger, der eksisterede om "os", legede jeg med gårdens børn, og vi boede næsten som en stor familie. Først som ung begyndte jeg at blive konfronteret med de fortællinger og stereotyper og den stigmatisering, der fulgte med at være "herfra"; dialekten; åbenbart er det meget tydeligt for alle uden for Vestegnen at kunne spotte, at man kommer fra Vestegnen udelukkende på baggrund af måden, vi taler på - desværre ikke positivt; åbenbart at være "stjernefortællingen", fordi man har en uddannelse, job eller taler "godt dansk" - for det skulle åbenbart ikke være muligt, når man kommer fra Vestegnen? Og hvordan mit hjem altid - uanset hvad historien omhandlede, endda hvis historien omhandlede hændelser i Århus eller Odense og KUN negative historier, selvfølgelig - blev brugt som billedet i baggrunden af nyhedsværten.

Jeg benægter ikke, at der ikke er problematikker i vores byer, der skal tages alvorligt. MEN. Først som ældre blev jeg klogere på, at mange af de problematikker selvfølgelig ikke skyldes "vores kulturer" og hudfarve, men strukturel diskrimination og en masse, masse andre problemer i vores generelle samfund. At vokse op med den negative fortælling om "os" og vores hjem påvirker selvbilledet og troen på, at jeg selvfølgelig også kan blive til noget.

Derfor er jeg sindssygt stolt af, at vi er samlet her i dag på Vestegnen for at se hinanden i øjnene og kunne spejle os i, at virkeligheden er anderledes, og at vi selvfølgelig ikke er forkerte. Jeg er så stolt af Mino Ung Vestegnen. Jeg ville ønske, at dette ungefællesskab eksisterede for mig som ung, men jeg er samtidig utrolig glad for, at unge i dag kan være en del af dette stærke, forandringskabende, fordomsfrie fællesskab. Især for den forandring, I vil skabe

for de kommende generationer. Jeg håber, at I også selv ved, hvilke enorme forandringer I skaber, ved blot at være til og ved at etablere dette ungefælleskab og afholde denne type af events her på Vestegnen, hvor unge kan mødes om alt og ingenting. Det betyder sindssygt meget for individet, lokalmiljøet og det store samfund.

Til I øvrige gæster, jeg vil stærkt opfordre jer til at følge med i Mino Ung Vestegnens gode arbejde. Henvis alle unge I kender fra 16-30 år til at blive en del af fællesskabet og støt op om deres enorme arbejde.

Tak for nu. Jeg glæder mig til eventet i aften. Jeg vil slutte af med at sige, at listen over ulighed og uretfærdighed over for kvinder - verden over - er lang, kampen tilhører os alle. God kampdag.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sama-sadat-ben-haddous-8-marts-tale>